

נשיא

זה מלך

שאין על גביו
אלא ה' אלקיו

מיום הלכי ל"חדר" ועוד קודם לזה התחיל להתרקם בדמיוני ציור גאולה העתידה - גאולת עם ישראל מגלותו האחרון, גאולה כזו ובאופן כזה שעל ידה יהיו מובנים יסורי הגלות הגזירות והשמדות. וכחלק מעתיד מזהיר זה וכחלק מגאולה זהו יהי' "נשיא זה מלך, לא נשיא שבט - אלא שאין על גביו אלא ה' אלקיו" (הוריות יא, סוף ע"א), והכל יהי' באופן אשר בלבב שלם ובהבנה מלאה - "יאמר ביום ההוא אודך ה' כי אנפת בי". ולכן כל כך קשה לי להשתמש בתואר זה בקשר עם בני ישראל בעת אשר יעקב קטן הוא ובני ישראל "דווים דחופים סחופים ומטורפין ויסודין באין עליהם". יכולתי להשתמש במלה זו מן השפה ולחוץ, אבל כיון ששמעתי אשר כ' "אמתי הוא - לא רציתי לכזב" בנפשי, ואתו הסליחה.

(אג"ק כ"ק אד"ש מה"מ ח"ב ע' תיד)

נערך ע"י: איגוד תלמידי הישיבות
ישיבת תות"ל המרכזית, בית משיח - 770
770 Eastern Parkway NY, U.S.A.
Tel. 718-773-4939 Fax. 04-6974225

מו"ל: מרכז חב"ד העולמי
לקבלת פני משיח צדקנו
744 Eastern Parkway NY, U.S.A.
Tel. 718-778-8000 Fax. 718-778-0800

בעמדנו בתוך ל' יום לפני החג - יום הבהיר יו"ד י"א שבט, פתיחת שנת הס"ה לקבלת הנשיאות על ידי כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, הננו מוציאים לאור קובץ "נשיא זה מלך".

"היום הזה נהיית לעם" - דור השביעי, עליו מוטלת המשימה להוריד את השכינה למטה - להביא את הגאולה השלימה. לקראת יום זה עלינו לחזק אצלנו "הביטול וההתקשרות לנשיא הדור, הנשיא הוא הכל - שבכל אחד ואחד, מציאותו וכל עניניו נעשים קודש לנשיא הדור, על ידי זה שמלאים וחדורים בקיום שליחותו של נשיא הדור - שענינו העיקרי להביא לימות המשיח בפועל ממש".

קובץ זה יוצא לאור במסגרת 'מבצע התקשרות עולמי' של תלמידי התמימים בכל רחבי תבל כהכנה ליום זה, והוא כולל בתוכו ליקוט - ראשוני מסוגו - של קטעי שיחות קודש, מאמרים ואגרות, ובהם ביאורי הרבי בנושא, במטרה ללמוד ולדעת מהו ענינו של הנשיא, בעיקר על פי תורת הנשיא בעצמו, בתוספת קטעים נוספים משאר חלקי התורה.

במקומות הנחוצים הוספנו סימני פיסוק ופתיחת ראשי תיבות להקלת רצף הקריאה וההבנה - ללא שתשתנה משמעות הדברים, וזהו על אחריות המערכת בלבד.

החוברת מחולקת לעשרה פרקים, ומיועדת ללימוד בחברותא - פרק ליום, במשך עשרת ימי המבצע (כ"ח טבת - ח' שבט).

סמוכים ובטוחים אנו כי הלימוד בקובץ זה, יהיה ה"מכה בפטיש" שיפתח את הדלת ו"יסחוב" אל תוך החדר את הגאולה האמיתית והשלימה, וכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א, "נשיא זה מלך, לא נשיא שבט - אלא שאין על גביו אלא ה' אלקיו" בראשנו, בהתגלותו לעין כל בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומי"ד ממ"ש!

ונכריז לפניו את הכרזת הנצח, אליה נצמדנו ברגעי הגלות האחרונים, הכרזת קבלת מלכותו על ידי העם וההתבטלות המוחלטת לפניו:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

איגוד תלמידי הישיבות המרכזי

770 - בית חיינו, בית משיח

ברוקלין נ.י.

ימי ההכנה ליו"ד י"א שבט

ימות המשיח. ה'תשע"ד

יום שלישי
כ"ח טבת

ממוצע המחבר

כולל את שתי הבחינות

והענין דהנה ידוע מ"ש בע"ח שבין כל בחי' ובחי' יש ממוצע ביניהם. שגם בין דצח"מ יש ממוצעים, דבין דומם לצומח יש עצי אלמוגים שהם דומים כאבן וצומחים כצומח, ובין צומח לחי יש עוף הגדל באילן או אדני השדה הנז' במשנה בכלאיים פ"ח מ"ה, ובין חי למדבר יש ממוצע והוא הקוף כו' וזהו בגשמיות.

וכמו"כ הוא ברוחניות בב' מדריגות שהם רחוקים זמ"ז יש ממוצע ביניהם, וכמו משה שהיה ממוצע בין הקב"ה לנש"י וכמ"ש אנכי עומד בין ה' ובינכם להגיד לכם את דבר ה', דנש"י בעצמם לא הי' באפשרם לקבל את דבר ה', דבמ"ת הרי על כל דיבור ודיבור פרח נשמתן כו' ולכן אמרו דבר אתה עמנו כו' שהי' משה ממוצע ביניהם כו'.

והטעם שיש בכח הממוצע לחבר ב' הבחי' הוא לפי שהממוצע כולל שניהם, וכמו במשה דכתיב בו איש האלוקים ואיתא במד"ר פ' ברכה מחציו ולמטה איש מחציו ולמעלה אלקים.

(מאמר ד"ה פנים בפנים רנ"ט. בתחילתו)

איש האלקים

בכדי לפעול המשכת וגילוי אלקות באופן של קביעות . . נדרשים שני ענינים, שני קצוות, וחיבורם יחד: (א) כח שהוא נעלה מההנהגה הרגילה, ההנהגה הטבעית של העולם, שיש בו הכח להכניס גילוי אלקות (שאינו בגילוי בעולם) (מלשון העלם והסתר) מצ"ע), ועד לשנות את העולם, שיהי' "כלי" לגילוי אלקות. ובפרט באופן של קביעות ונצחיות - שלכך נדרש כח מיוחד, כיון שמצד גדר העולם - שמורכב משינויים (זמן) - משתנים כל הנבראים בהמשך הזמן, עד ש"כל הוה נפסד", (ב) כח זה צריך לרדת ולהתלבש עד שיהי' בערך לגדרי העולם [כידוע שהמברר צריך להתלבש בלבושי המתברר], שדוקא אז יש בכחו לעשות מזה (מהמתברר) כלי, מקום קבוע לקבל בפנימיות את הגילוי (משא"כ אם הגילוי הוא שלא בערך

למקבל, הוא לא ישאר שם בקביעות, רק באופן מקיף וכיוצ"ב, עד שבמשך הזמן יכול להסתלק).

שני ענינים אלו . . היו בשלימות ובגלוי אצל משה רבינו - שהוא הממוצע המחבר בין הקב"ה ובנ"י, "אנכי עומד בין ה' וביניכם" וממוצע צריך להיות בו משני הענינים שהוא מחבר:

על "איש האלוקים" אומרים חז"ל "אם אלקים למה איש ואם איש למה אלקים כו', מחציו ולמטה איש מחציו ולמעלה האלקים". ובהיות אצלו שני ענינים אלו - "איש (ו) האלקים" - יש בכח משה לחבר אלקות עם העולם (כפי שהיה בגלוי במשכן משה).

(משיחת ש"פ צו ה'תנש"א ס"ז)

בין כל שתי בחינות בבריא - החל מהנבראים הגשמיים הפשוטים ועד לדרגות הגבוהות ביותר ברוחניות - קיים ממוצע שתפקידו לחבר אותן זו לזו. הכח של הממוצע לחבר את שתי הבחינות נובע מכך שהוא כולל בתוכו את שתי הבחינות יחדיו.

אצל משה רבינו (וכך הוא אצל כל נשיא דור בדורו - אתפשטותא דמשה) נכללים יחד שני הקצוות הרחוקים ביותר בבריא - הכח האלקי הרוחני והגשמיות של עולם הזה. זו הסיבה שמשה רבינו יכל להמשיך את השכינה לארץ הזו הגשמית, כפי שראו בגלוי במשכן שבנה במדבר.

עצמות ומהות כפי שהעמיד עצמו בגוף!

יש מקשין: מה שייך בכלל לבקש מהרבי, הרי זהו"ע של "ממוצע"?

אחרים שואלים זאת בקשר לעניני יראת-שמים - משולח אחד ("פון היינטיקע משולחים") הי' נוהג שכאשר ביקשוהו למסור "פדיון" בקשר לענינים גשמיים - הי' לוקח, אך "פדיון" בנוגע לענינים רוחניים - לא הי' לוקח, באמרו, שאפילו הקב"ה בעצמו אינו עושה זאת, כמאמר "הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים".

והמענה על זה:

כשם ש"ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד", היינו, לא רק שישראל מתקשרין באורייתא ואורייתא בקוב"ה, אלא "חד" ממש, כך גם ההתקשרות בין חסידים

לרבי, שאינה כשני דברים המתאחדים, אלא נעשים "כולא חד" ממש. והרבי אינו "ממוצע מפסיק" כי אם "ממוצע מחבר". ובמילא, אצל חסיד, הוא והרבי והקב"ה - כולא חד.

- לא ראיתי שיאמר כך בפירוש בתורת החסידות, אלא זהו "הרגש", ובמילא, מי שרוצה להרגיש כך - ירגיש, ומי שאינו - איני רוצה להתווכח עמו, יהי לו אשר לו. -

ובמילא אין מקום לקושיא אודות "ממוצע" - מאחר שזהו עצומו"ה בעצמו, כפי שהעמיד עצמו ("ווי ער האַט זיך אַריינגעשטעלט") בגוף. (משיחת אחש"פ ה'ש"ת. בלתי מוגה)

מכיון שבנשיא הדור מתגלה השכינה עצמה אין כל מקום לקושיות כיצד מבקשים ממנו ברכות - שהרי הוא לא דבר נפרד מהקב"ה אלא חלק ממנו ממש.

למעלה מב' העינים

ומטעם זה ה' משה ממוצע בין ישראל והקב"ה כמ"ש אנכי עומד בין הוי' וביניכם גו', כמבואר במ"א שהי' בבחי' ממוצע המחבר דוקא (ולא ממוצע המפסיק), דממוצע המחבר ב' עינים צריך שיהיו בו בעצמו ב' עינים אלו. ועוד זאת, דכיון שהוא מחבר את ב' העינים, מובן שהוא למעלה משניהם כביכול, היינו לא רק למעלה מישראל אלא למעלה, כביכול, גם מהקב"ה. (משיחת ער"ה תשמ"ד. בלתי מוגה)

מגלה למטה מה ששמע בג"ע

הענין של הרבי הוא לגלות למטה מה ששמע בג"ע, הרבי הוא האנכי עומד בין ה' וביניכם בעת ההיא להגיד לכם את דבר ה', מה שכתוב אצל משה רבינו עליו השלום, שהפירוש בלהגיד לכם הוא להמשיך, אז הפירוש להגיד לכם דבר ה' להמשיך לכם את דבר ה', וזהו רבי להמשיך גילוי אור בתורה, על דרך האופן מלימוד התורה בג"ע. (לקוטי דיבורים ח"ד ע' 1514. תרגום חפשי)

יום רביעי
כ"ט טבת

איש האלקים

כמבואר לעיל, כל ממוצע כולל בתוכו את שני הענינים אותם הוא מחבר. זאת אנו רואים גם בנשיא הדור, הכלול משני ענינים יחדיו - נשמה בגוף גשמי, ועם זאת מאוחד ודבוק בתכלית באלוקות.

דבוק בגלוי למקורו

"משה" (שנאמר לפני "איש האלקים") הוא על שם "כי מן המים משיתיהו" - משם מ"ה (ונחנו מה), שם הוי' (למעלה מ"איש האלקים"), אלקות שלמעלה מהבריאה. וידוע הפירוש בזה, ששרש נשמת משה הוא מדרגא גבוהה מאד, בחי' מים (עלמא דאתכסיא), שלמעלה מארץ ויבשה (מקום מושב האדם), ומשם - "מן המים משיתיהו" בגלוי ב(עלמא דאתגליא, עד ב)עולם הזה הגשמי. כך שכפי שהוא נמצא כנשמה בגוף פה למטה ה"ה בגלוי "מן המים", דבוק בגלוי למקורו למעלה (בדוגמת דגי הים שתמיד קשורים בגלוי למקור חיותם - מי הים).
(משיחת ש"פ צו ה'תנש"א ס"ו)

אצלו - היה הוה ויהיה כאחד

עפ"ז יש לבאר המעשה של גיסו דהבעש"ט ר' גרשון קיטובער, שכתב לו הבעש"ט כל המעשה טרם שהיה בפועל, לפי שבעולם נעלה יותר הזמן הוא בהתכללות, והבעש"ט הי' אז בעולם היצירה ש"שם יוכל להיות נכללים ט"ו שנים בסקירה אחת" - דלכאורה אינו מובן: למה לא כתב הבעש"ט שמעשה זה יהי' בעתיד?

וההסברה בזה - לפי שצדיקים אינם מציאות בפני עצמם, אלא כל מציאותם היא אלקות, וכמבואר במאמרי חסידות בכלל, וגם במאמרי כ"ק מו"ח אדמו"ר בפרט, בפירוש מאמרו הזהר [ח"ב לח, א] "מאן פני האדון הוי' דא רשב"י" - דלכאורה: איך יתכן לומר "פני האדון הוי'" על נברא? דכיון שרשב"י הי' בטל לגמרי, ולא הי' מציאות בפני עצמו, לכן יכולים לומר עליו "מאן פני האדון הוי'",

ולכן, גם אצל צדיקים ישנו הענין דהי' הוה ויהי' כאחד, כמו אצל הקב"ה כביכול, ומשום זה לא כתב הבעש"ט שמעשה זה יהי' בעתיד כיון שאצלו הי' זה בהוה.

(ש"פ בראשית ה'תשי"א, התוועדויות ע' 55)

למעלה מהגבלות

האמת היא שלא שייך לשאול קושיות על הרבי אודות הסדר דמלמטלמ"ע או מלמעלמ"ט, להיותו למעלה מהגבלות דמעלה ומטה, ומצד "נמנע הנמנעות" לא שייך קושיות כלל.

(ש"פ שמיני השי"ת, התוועדויות ע' 23)

דומים לבוראם

צדיקים דומים לבוראם, ובפרט נשיאי הדור, אתפשטותא דמשה בכל דרא, שעליו נאמר אנכי עומד בין ה' וביניכם, הנה כמו שהקב"ה הרי תכלית הידיעה שלא נדעך, וביחד עם זה שם שמים שגור בפי כל, ומעין זה הוא גם בצדיקים ונשיאי הדור, שאי אפשר להגיע עד תכליתם וביחד עם זה, אפי' תינוקות יודעים כו'.

(אג"ק כ"ק אד"ש מה"מ ח"ו ע' שלב)

נשיא הדור דבוק ומקושר באלוקות בתכלית הדביקות והוא דומה לקב"ה, ועל כן הוא אינו מוגבל בהגבלות הטבע ולא שייכים בו הגדרים הגשמיים.

אלוקות מתלכשת באיש גשמי

ידוע מה שמרחיבים מפרשי התורה על עשיית העגל, שישראל לא דרשו ח"ו ענין של עבודה זרה, אלא חפצם היה רק במנהיג שינהיגם במקום משה, ולא במקום ה', כפי שמובעת טענתם בפסוק "כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים לא ידענו מה היה לו".

כלומר, הם חפצו באמצעי מקשר בין הקב"ה לבינם, בהתבסס על מה שקבע, לכאורה, הקב"ה בעצמו "כי זה משה האיש אשר העלנו מארץ מצרים" - לא הקב"ה בעצמו העלה, אלא באמצעות משה כמקשר בין הקב"ה לבין ישראל.

כדי שיהודי כאן למטה יהיה קשור אל הקב"ה ויעבדהו כראוי בכל כחות נפשו, גם עם השכל וגם עם הרגשות, הרי זה כאשר האלקות "נמשכת" ויורדת כאן למטה, כביכול, עד כדי אופן של "לידע שיש שם אלוקה", בנוסף על "להאמין לידע שיש שם אלוקה", שזאת בדרגת האלקות כפי שהיא כשלעצמה, פשוטה בתכלית הפשיטות. אלקות מתגלה ל"איש" למטה, נשמה בגוף, ומתלבשת בו עד כדי התאחדות נפלאה בדומה למשה שהוא "איש האלקים", איש שאפשר לראותו ולשמוע אותו.

(לקו"ש חכ"ד ע' 6)

חיים נצחיים בעולם הגשמי

אומרים חז"ל "אפתטותא דמשה בכל דרא ודרא" - נשמת משה מתלבשת ב"חכמי הדור עיני העדה" שבכל דור ודור, ובמיוחד בנשיא הדור, ש"אין דור שאין בו כמשה" - מוכרח להיות "משה" בכל דור ודור, שבו מלובשת נשמת משה.

ואמנם, אין זה גופו של משה - אך כיון ש"חיי הצדיק אינם חיים בשרים כי אם חיים רוחניים", אין חיי משה החיים הבשריים של גופו, אלא החיים הרוחניים של נשמתו. וחיי הרוחניים אלו נצחיים בעולם הזה הגשמי על ידי התלבשותם בגוף של נשיא הדור שבכל דור ודור.

(לקו"ש חכ"ו ע' 7)

כאמור בתחילת הפרק, חלק מהגדרתו של נשיא הדור היא "איש האלוקים". כדי לחבר את ישראל כנשמות בגופים עם אלוקות, מוכרח נשיא הדור להיות בגוף גשמי בעולם הזה הגשמי.

בגוף הגשמי של נשיא כל דור מתלבשת נשמתו של משה רבינו, ובכך מתבטאת נצחיות חיו של משה רבינו בגשמיות העולם.

יום חמישי
א' שבט

יחידה הכללית

דרגה מיוחדת אצל 'עני העדה'

אך הענין הוא, משום דאותה הארה הכללי דבחי' יחידה שכולל כל נשמות ישראל דקומת המל', מאיר ביחידי סגולה שבכל דור שנק' ראשי אלפי כו' - בחי' כללי' לפרטי' נש"י, וזאת לא נמצא מעלה ומדריגה גבוה כזאת דמס"נ בעצם הנ"ל רק בעיני העדה. . . שהן כללים של כל פרטי ס"ר דעות שמברכין עליהם ברוך חכם הרזי' וכה"ג.

(שערי תשובה לאדמוה"א ד"ה פדה בשלום פי"ב)

הנשיאים הם יחידה הכללית של כלל ישראל

ולהעיר מה שאחי' השילוני - רבו של הבעש"ט, מייסד תורת החסידות [פנימיות התורה, מעין פנימיות התורה שתתגלה לעתיד] - נקרא בשם "בעל חי' יחידה". וכן ראשי אלפי ישראל שבכל דור - הנשיאים שגילוי תורת החסידות, הם בחי' יחידה הכללית של כלל ישראל.

(קונטרס 'ענינה של תורת החסידות' הערה 43)

וביאור הענין (השייכות דבחי' איתן לרשב"י) הנה ידוע, דאיתן קאי על עצם הנשמה, בחינת יחידה, שהיא מיוחדת באלוקות בתכלית היחוד. וזוהי השייכות דאיתן לרשב"י, כי רשב"י הי' בתכלית היחוד, כמו שאמר על עצמו אנא סימנא בעלמא, בחד קטירא אתקטרנא בי' בקוב"ה, בי' אחידא בי' להיטא בי' אתדבקת (כמבואר בהערות אאמו"ר ענין ג' הלשונות), שהוא הביטול והיחוד שמצד יחידה. (ד"ה להבין ענין רשב"י, סה"מ מלוקט ח"ב ע' שב)

נשיאי הדור מכונים "יחידה הכללית" של אנשי הדור (כשם שבכל נשמה יש חמש דרגות והדרגה העליונה היא היחידה, כך כללות נשמות ישראל מתחלקות לאותן חמש דרגות ונשיא הדור הוא בחינת היחידה), כיון שבהם מאירה דרגה עליונה ביותר שבה כל נשמות ישראל שוות ומאחדות לגמרי באלוקות.

התקשרות עצם הנשמה – רק על ידי הנשיא!

איתא בזהר "תלת קשרין אינון מתקשרין דא בדא, קוב"ה אורייתא וישראל, וכלהו סתים וגליא", ומבואר בחסידות שגליא דישראל מתקשר בגליא דתורה ועי"ז מתקשר גם בגליא דקוב"ה, וסתים דישראל מתקשר בסתים דאורייתא ועי"ז מתקשר בסתים דקוב"ה.

וכל זה נעשה ע"י משה - כיון שעל ידו נעשה גילוי והמשכת עצם הנשמה, בחי' הנשמה שבנפש, שזה הסתים דישראל, שמתקשר ומתחבר עם הסתים דתורה, פנימיות התורה, ועי"ז גם עם הסתים דקוב"ה, פנימיות ועצמות א"ס ב"ה.

ומזה מובן גודל ההכרח בענין התקשרות לרבי - משה שבדור, אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא:

ובהקדמה - שאף שהלשון הוא "אתפשטותא דמשה", התפשטות בלבד, מ"מ, כיון שמדובר אודות עצמי, ה"ז באופן ש"העצם שאתה תופס במקצתו אתה תופס בכולו", כך, שגם באתפשטותא דמשה שבדור ישנו כל העצם דמשה.

וע"י ההתקשרות לרבי - משה שבדור, שיש בו את כל העצם דמשה - מקשר הרבי (ע"י סתים שבנשמה) עם הסתים דקוב"ה.

ולכן: כל ישראל צריכים לידע שע"י קיום המצוות בלבד, ללא התקשרות לרבי, וללא פנימיות התורה שנתגלתה ע"י הרביים, מגיעים אמנם לדרגות הכי נעלות בקדושה, אבל חסרה ההתקשרות דעצם הנשמה עם עצמות ומהות א"ס ב"ה, ובהכרח שתהי' ההתקשרות אל הרבי - משה שבדור, שיש בו כל העצם דמשה - שהוא מקשר את הסתים שבישראל, עצם הנשמה, עם סתים דתורה, פנימיות התורה שנתגלתה ע"י הרביים, ועי"ז עם סתים דקוב"ה.

(התוועדויות תשי"א ש"פ ויקהל עמ' 273)

מאחר ובנשיא הדור מאיר בגילוי עצם הנשמה והוא הממשיך והמגלה אותה בבני ישראל, הוא היחיד שביכולתו לפעול את הקשר הפנימי והעצמי של בני ישראל עם הקב"ה. ללא התקשרות אל הנשיא - לא ניתן להתקשר בפנימיות עם אלוקות.

נוסף על המדובר כמ"פ שהגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו באה עי"ז שכאו"א מישראל מגלה ניצוץ משיח שבו, בחי' היחידה (כנ"ל ס"ב) - יש להוסיף ולתקן שעיקר הכוונה היא (לא לבחי' היחידה שהיא א' מחמשה שמות שנקראו לעצם הנשמה, אלא) להתגלות עצם הנשמה ממש, שזהו אמיתת ענינו של משיח (הן ניצוץ משיח שבכאו"א מישראל, והן ועאכו"כ משיח הכללי), העצם דישראל שלמעלה מבחי' היחידה.

(דבר מלכות ש"פ תולדות ה'תשנ"ב סעיף י')

בקטע זה מוסיף הרבי מלך המשיח שליט"א חידוש עצום - דרגתו האמיתית של (משיח, שהוא) נשיא הדור היא **עצם הנשמה**, ולא רק בחי' היחידה כפי המבואר בחסידות.

לרבי, התורה אינה כבידה

באחת ההתוועדויות (ש"פ שמיני תשי"ב) הזכיר כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח מאמר חז"ל שהובא בגמרא, וביקש להביא לו גמרא כי ברצונו לעיין בלשון הגמרא בפנים. לאחר שהרבי סיים לעיין בגמרא המשיך לדבר בענינים אחרים תוך כדי אחיזת הגמרא בידיו הק'.

כשראה זאת אחד מאנ"ש שאל את הרבי אם יכול הוא לקחת את הגמרא, כי אולי קשה לרבי לאחוז את הגמרא.

ענה לו כ"ק אדמו"ר שליט"א:

"א רבי'ן איז תורה ניט שווער"! (לרבי, התורה אינה כבידה).

(בית משיח גליון 412)

יום שישי
ב' שבט

ראש בני ישראל - א'

יניקת הנר"ג - מנשמות הצדיקים

וכן בכל דור ודור יש ראשי אלפי ישראל שנשמותיהם הם בחי' ראש ומוח לגבי נשמות ההמון וע"ה . . כמשל הבן הנמשך ממוח האב שאפי' צפרני רגליו נתהוו מטיפה זו ממש ע"י שהייתה תשעה חדשים בבטן האם וירדה ממדרגה למדרגה להשתנות ולהתהוו' ממנה צפרנים ועם כל זה עודנה קשורה ומיוחדת ביחוד נפלא ועצום במהותה ועצמותה הראשון שהיתה טפת מוח האב.

וגם עכשיו בבן יניקת הצפרנים וחיותם נמשכת מהמוח שבראש.

. . וככה ממש כביכול בשרש כל הנפש רוח ונשמה של כללות ישראל למעלה בירידתו ממדרגה למדרגה על ידי השתלשלות העולמות אבי"ע מחכמתו ית' כדכתיב כולם בחכמה עשית נתהוו ממנו נפש רוח ונשמה של עמי הארץ ופחותי הערך ועם כל זה עודינה קשורות ומיוחדות ביחוד נפלא ועצום במהותן ועצמותן הראשון שהיא המשכת חכמה עילאה כי יניקת וחי' נפש רוח ונשמה של עמי הארץ הוא מנפש רוח ונשמה של הצדיקים והחכמים ראשי בני ישראל שבדורם:

ובזה יובן מאמר רז"ל על פסוק ולדבקה בו שכל הדבק בת"ח מעלה עליו הכתוב כאלו נדבק בשכינה ממש, כי ע"י דביקה בתלמידי חכמים קשורות נפש רוח ונשמה של עמי הארץ ומיוחדות במהותן הראשון ושרשם שבחכמה עילאה שהוא ית' וחכמתו א' והוא המדע כו'.

(תניא פרק ב')

נשיאי חב"ד משפיעים הכל

כי - נשיא בכלל, נקרא ראש אלפי ישראל, הוא בחינת ראש ומוח לגביהם, וממנו היא יניקה וחיות שלהם. ועל ידי הדביקה בו קשורים ומיוחדים הם בשרשם למעלה מעלה.

והנה כמה סוגים בנשיאים: אלו אשר השפעתם בבחינת פנימיות, ואלו אשר השפעתם בבחינת מקיף. ובזה גופא חילוקים: אם השפיעו בתורת הנגלה או הנסתר או בשניהם יחדיו, לימדו דרכי העבודה והחסידות, המשיכו השפעות גשמיות וכו' וכו'. וישנם כאלו, שהי' בהם כמה מבחינות הנ"ל, או גם כולם. וזה הי' מאז ועד עתה ענין הנהגת נשיאי חב"ד, מן כ"ק אדמו"ר הזקן ועד כ"ק מו"ח אדמו"ר הכ"מ ועד בכלל, אשר כללו כל הסוגים והחילוקים: השפיעו בפנימיות ובמקיף, בתורה עבודה וגמ"ח, ברוחניות ובגשמיות. ובמילא היתה התקשרותם עם השייכים אליהם בכל תרי"ג אברי נפש וגוף המקושרים.

(אג"ק כ"ק אד"ש מה"מ ח"ג ע' שלא-שלב)

כפי שבאדם, הראש כולל את כל האיברים כולם וממנו נמשכת החיות לכל האיברים הפרטיים, כך גם לכללות עם ישראל ישנו ראש, הרבי - ראש בני ישראל - שעל ידו נמשכת החיות האלוקית לכללות נשמות בני ישראל ודרכו יכול יהודי להתקשר עם אלוקות.

בשונה מדורות קודמים, בהם היו נשיאים שהמשיכו השפעות באופן מסויים בלבד, אצל כל נשיאי חב"ד רואים שהם השפיעו את כל סוגי ההשפעות האפשריים - בגשמיות וברוחניות. בהתאם לזה, גם ההתקשרות בין נשיאי חב"ד והחסידים היא בכל נפשם וגופם של המקושרים.

כל אחד זקוק לתפילת נשיא הדור

איתא בתיקוני זהר "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא", ואמרו רז"ל "אין דור שאין בו כמשה" - ומובן שכמו שהי' משה רבנו מתפלל בעד כל אחד ואחד מבני ישראל, ודאג עבור כל אחד ואחד (עד שהקב"ה בחנו בזה בהיותו "רועה את צאן גו") - כן הוא באתפשטותא דמשה שבכל דור, שדואגים ומתפללים עבור כל אחד ואחד מבני ישראל שבדורם.

והנה אף שבודאי ישנם כמה וכמה שיכולים להתפלל בעצמם תפילה שלימה וכו', ואדרבה כל אחד ואחד מצות עשה מן התורה שיתפלל על עצמו, מכל מקום גם הם זקוקים לתפילת "משה" שבדורם. והטעם: "ראשי אלפי ישראל כו' הם בחינת ראש ומוח כו'", ולכן מובן שכמו שהוא בגשמיות, דכשיש חסרון וכאב

באחד מאברי הגוף נרגש הוא בראש ומוח דוקא, כן הוא ברוחניות, שהתפילה עבור הקומה שלימה של בני ישראל לכל האברים שלה הוא על ידי המוח והראש - משה שבדור. ועוד זאת: תפילת היחיד מתעלית על ידי המשה שבדור, להיותו ממוצע המחבר בני ישראל להקב"ה, וכמו שנאמר "אנכי עומד בן ה' וביניכם".
. . משה שבכל דור, שהוא הוא הדואג עבור כל אחד ואחד והוא הוא המתפלל ופועל על ידי תפילתו - המשכת כל טובה בגשמיות וברוחניות.
(לקו"ש חי"ג ע' 49-50)

כשם שאין באפשרות היד להפרד מהראש ו'לדאוג' לעצמה, כך יהודי אינו יכול "לזוותר" על השפעות נשיא הדור והוא מוכרח להזדקק לתפילת הנשיא שתמשך לו את צרכיו.

מוכשר בכל התחומים

הרבי הי' מוכשר בכל התחומים, ובכל זאת לא ידע לנהוג במכונית, אף שידע דברים אחרים, כמו רכיבה על סוס וקליעה למטרה. - אלי' חיים [אלטהויז] סיפר לי שנסע פעם עם הרבי, בחיי אביו כ"ק אדנ"ע, ובעברם בסמיכות למקום שמיועד לקליעה למטרה, הציע לרבי - היתה לו "ברייטקייט"... - להתחרות עמו בקליעה למטרה. הרבי הסכים. ומפליא הדבר - סיפר אלי' חיים - הרבי, קלע למטרה בכל ירי, ואילו אני, בכל ירי' החטאתי את המטרה!"

(ש"פ ויגש ה'תשי"א, התוועדויות ע' 63)

מסופר על החסיד ר' אלחנן דב מרוזוב, ששאלו אותו פעם אודות הרבי נשמתו עדן (הרש"ב) ומשה רבינו, "ממי אתם מחזיקים יותר?" וענה: מהרבי. כי לולא הרבי, איך היתה נראית אמונתי במשה רבינו...
(התוועדויות תשי"א ע' 15)

שבט קודש
ג' שבט

ראש בני ישראל - ב'

ממשיך את כל הצרכים הגשמיים והרוחניים

"וזאת הברכה אשר ברך משה" - כל הברכות וההמשכות נמשכות בזכותו של משה רבינו, על ידי ההתקשרות אליו. משה הי' רועה ישראל וכל הענינים שבני ישראל היו נצרכים להם - נמשכו על ידי משה. משה רבינו הי' מדריכם של ישראל והדריך אותם להיות בכל הנהגותיהם כדבעי וגם השפיע לישראל כל צרכיהם.

. . כי זהו ענינו של רועה ישראל, שכל צרכי בני ישראל, הן ברוחניות והן בגשמיות - יש להם שייכות לרועה. ולכן, בכל הענינים - הנה הדרך הראשונה והעיקרית להגיע אליהם היא ההתקשרות למשה, כי הוא הי' רועה ישראל, ואתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא.

והתקשרות מהי? - זה יובן גם כן ממה שמשה רבינו הי' "רועה ישראל". כשם שהצאן אין להן רצון עצמי כלל, והן נמשכות אחרי הרועה אל אשר הוא מובילן, כך גם בהתקשרות אל משה רבינו ולאתפשטותא דמשה שבכל דור, לא יהי' לנו רצון עצמי, אלא ללכת אל אשר הרועה מוביל אותנו, ללכת בדרכיו אשר הורנו.

. . ללכת בדרכיו אשר הורנו, הוי אומר: לדעת שאין מציאות עצמית קיימת כלל, כי את השמים ואת הארץ ברא אלקים. ענין ההתקשרות הוא: שהוא מוסר את עצמו למשה רבינו ולאתפשטותא דמשה שבכל דור, מציאותו העצמית איננה בכלל, כי הוא מוסר את עצמו כמו הצאן אל הרועה.

וכשאדם מוסר את עצמו כצאן לרועה, הנה הרועה מספק לצאנו כל צרכיהם. כך גם משה רבינו נותן לישראל את המן ואת ענני הכבוד. וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלקים, והוא מונה שם כל פרטי הברכות: "ממגד שמים" - ענינים רוחניים, "ומתהום רובצת תחת" - ענינים גשמיים, ומסיים "לעיני כל ישראל", שנותנים לו הכוח לכלול את עצמו בתוך הכלל, שמבלי התחשב במעמדו ומצבו הפרטי, הוא נכלל בתוך כלל ועל ידי זה הוא גם מקבל את התחדשות התורה, מסיים "וזאת הברכה" ומתחיל "בראשית ברא".

(משיחת ליל שמחת תורה תשי"ח. בלתי מוגה)

בקטע הבא, מתבטא הענין האמור - שכל ההשפעות לבני הדור באות ע"י הנשיא - בהוראה בפועל ממש מהרבי מלך המשיח שליט"א, המורה לחסיד להשתדל לעסוק בעבודה הקשורה עם הרבי דוקא.

פרנסה בעניינים הקשורים עם הנשיא

בהנוגע לענייני פרנסתו. הנה בכלל צריך להשתדל בכל תוקף שתהי' גם הפרנסה בגשמיות קשורה עם עבודה בכרם חב"ד, שמלבד שזה קרוב יותר ללבם של אנ"ש אם בידועים או בלא יודעים ובמילא העבודה בהצלחה יותר, הנה גם מצד רוחנית הדבר מובן כי נשיאנו הק' הם המשפיעים לתלמידי' ולאנ"ש בכלל כל השפעות הנצרכים להם וע"ד מה שנאמר במשה רבנו מאין לי בשר וכו' שלא הי' זה במדריגתו כלל כמבואר בלקו"ת ובמילא הוכרחה השפעת הבשר להיות באמצעות השבעים זקנים, אבל בכ"ז רק ע"י משה רבנו.

וכשהפרנסה קשורה בכרם חב"ד הרי הצד הרוחני והגשמי מסייעים זל"ז. ומה שכותב שעסקנותו עד עתה בכרם חב"ד מזיקה לבריאות כו' הרי בטח יש לסדר באופן שלא ללכת בהקצוות, היינו אם לעשות נסיעות הרי אין זה מוכרח להיות כל השנה או רובה אבל לאידך גיסא שלא למשוך את ידו מזה לגמרי, והשי"ת ימציא לו פרנסתו ופרנסת ב"ב שיחיו בהרחבת הדעת ויוסיף אומץ גם בכמות בהפצת המעיינות חוצה ובלמוד הנגלה וחסידות גם לעצמו.

(אג"ק כ"ק אד"ש מה"מ ח"ט ע' יג)

הרגלים מוסיפות בראש

וזהו ואתה תצוה את בני ישראל, שמשה הוא מקשר ומחבר את בני ישראל עם אוא"ס. וע"י שמשה משפיע לישראל (שמקשר אותם עם אוא"ס), עי"ז נעשה יתרון והוספה במשה [דמשה וישראל הם דוגמת ראש ורגל, כמ"ש שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו, דכל ישראל הם הרגלים דמשה, ומשה הוא הראש שלהם. וכמו שבאדם הרגלים מוליכים את הראש למקום שהראש מצד עצמו אינו יכול להגיע לשם, כמו"כ הוא במשה וישראל, שע"י ישראל (הרגלים דמשה) מיתוסף עילוי במשה. דזהו מ"ש שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו, שע"י רגלי העם נמשך הגילוי דאנכי בקרבו של משה].

(ד"ה ואתה תצוה, סה"מ מלוקט ח"ו ע' קכט)

למרות כל מה שלמדנו אודות השפעת הנשיא בעם, הקשר בין העם והנשיא אינו חד-צדדי. לא רק הנשיא משפיע אל העם, גם העם מוסיף מעלה בנשיא הדור.

יום ראשון
ד' שבט

התגלות אלקות

התגלות אלוקות – ע"י הצדיקים

פרק ה'. והנה על זה אמרו רז"ל בתחילה עלה במחשבה לברוא את העולם במדה"ד [במידת הדין] ראה שאין העולם מתקיים שתף בו מדת רחמים דהיינו התגלות אלהות על ידי צדיקים ואותות ומופתים שבתורה.
(תניא שער היחוד והאמונה פרק ה)

עלה במחשבה לברוא העולם במידת הדין

ומעתה יובן מ"ש במד"ר בתחלה עלה במחשבה לברוא את העולם במדה"ד, דעם היותו מקור הרחמים מ"מ עלה במחשב' לברוא במדה"ד דוקא.
והענין הוא, דהנה תכלית המכוון בברה"ע ידוע שהוא לפי שנתאוהה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים, היינו להמשיך בחינת עצמות א"ס למטה כו', וזהו ע"י ירידת הנשמה בגוף ונה"ב וע"י העבודה בבחינת ובכל מאדך שהוא בחינת הרצוא שלמעלה מטו"ד ועבודה דתשובה שע"ז ממשיך גילוי בחינת עצמותו ית' בתומ"צ שאח"כ כו' כנ"ל, וכבר נת"ל דבכדי לבוא לעבודה הוא ע"י בחינת שמאל דוקא כו'. וע"כ עלה במחשבה לברוא את העולם במדה"ד, שאז הי' העבודה באופן כזה בבחינת מהות ועצמות הנשמה כו'.

. . . ראה שאין העולם מתקיים שיתף כו' דהנה תשובה קדמה לעולם שהיא באמת מדריגה שלמעלה מעולם מקום וזמן, דבעבודה זו צריך למאוס בחיי הזמן לגמרי ולהיות בבחינת ביטול במציאות לגמרי כו'. ואין העולם יכול לקבל בחי' זו כו'. . . ולכן שיתף עמו מדה"ר, ששיתוף מידת הרחמים מועיל שלא בתמידות צריכה להיות העבודה דבכל מאודך דוקא.

(סה"מ רנ"ט ע' כז)

עיקר עבודת בני ישראל בעולם היא עבודת התשובה, השייכת למידת הדין. אלא שכיון שאין ביכולת העולם לסבול רק אופן עבודה כזה, לכן שיתף הקב"ה בריאה גם את מידת הרחמים.

התגלגלותה בפועל של מידת הרחמים בעולם היא על ידי הצדיקים והמופתים שמראים בחוש את ההנהגה האלוקית שלמעלה מהעולם.

מגלה ומחזיר אלוקות בעולם

עד בכללות עוד יותר, כנ"ל - שכאו"א מישראל, אנשים נשים וטף, מקבל על עצמו ומקיים את הוראות שופט ויועץ הדור, ומשפיע כך על אשתו ובני ביתו, עד על כל אלו שיכול להגיע אליהם.

עד גם בכללות העולם - באופן שכל העולם, גם עולם מלשון העלם והסתר, עם כל פרטיו ופרטי נעשה רשות היחיד - חדור בנקודה האחת והיחידה דיחידו של עולם (מלשון העלם למעליותא, מבחי' "ישת חושך סתרו"), כפי שמגלה את עצמו "בקרבתנו" ע"י "נביא אקים להם גו' כמוך", נשיא הדור ש"הוא הכל", "צדיק יסוד עולם",

ע"ד אבן השתי' - שנמצאת במקום מסויים בעולם הזה הגשמי, וקיימת תמיד בלי שינויים (אפילו לא השינוי דגניזה, כהארון שנגנז וכיו"ב), ע"ד שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן תמידי) - שממנה הושתת כל העולם כולו.

(משיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א סי"ב)

כדי להקל על העבודה

כל יהודי הוא שליח של הקב"ה, אותו שלח הקב"ה כנשמה בגוף כאן למטה בעולם הזה הגשמי, בכדי שינצל את כוחותיו להפיכת העולם ל"דירה" לקב"ה, ע"י שהוא עצמו מקיים תורה ומצוות ומברר את ה"עולם קטן" - זה האדם. וכן מפרסם אלוקות בחלקו בעולם, ועד - בכל מקום שביכולתו להגיע אליו.

. . בכדי להקל ובכדי להביא עוד יותר בגילוי את שליחותו של כל יהודי בתור שליח של הקב"ה - נתן הקב"ה לישראל נשיא בכל דור ודור, עד לדורנו - נשיא דורנו, כ"ק מו"ח אדמו"ר, שהוי' "גלה סודו אל עבדיו הנביאים",

וכמבואר בשער היחוד והאמונה שמדת הרחמים שלמעלה היא "התגלות אלוקות על ידי צדיקים ואותות ומופתים שבתורה", ו"אסתכל באורייתא וברא"

- כולל גם האותות ומופתים דהצדיקים שבכל דור ודור, כפי שראינו אותות ומופתים אצל נשיא דורנו.

שנשיא הדור נותן כוחות לכל אנשי הדור להשלים את שליחותם לפרסם אלוקות בעולם.

(לקו"ש חכ"ט ע' 358 ואילך. תרגום חפשי)

נשיא הדור נמצא בעולם הזה הגשמי והוא המגלה את הארת האלוקות בעולם. על ידי כך הוא נותן כוחות לכל אחד מבני ישראל להשלים את עבודתו בעולם.

אצל הרבי לא שייך בעל כרחו

הרה"ח ר' מ"מ קונין היה סובל צרות מזוגתו בזיווג שני, והיה תמיד אומר שהסיבה לצרותיו היא כיון שהפציר בכ"ק אדמו"ר מהוריי"צ עד שקיבל את הסכמתו לשידוך.

באחת ההתוועדויות (ש"פ שמיני תשי"ב) אמר לו הרבי מלך המשיח: השי"ת יעזור לכם להבין שאצל הרבי לא שייך בעל כרחו, וכיון שהרבי הסכים לכך הרי זה מפני שרצה בכך.

(בית משיח גליון 512)

ובקש א טעלער ובקש להראות כח אלקי בגשם, אך לא זכינו לזה והתחרט וא': איך האב מורא איהר זאלט ניט נתפעל ווערען פון די גשמיות, מוז איך זיך אריבער טראגען אין אן אנדער ענין.

[=וביקש (כ"ק אדמו"ר הרש"ב) צלחת, ורצה להראות למסובים את הכח האלקי שבגשמיות. אך לא זכינו לזה והתחרט ואמר: אני חושש שלא תתפעלו מהגשמיות, מוכרחים לעבור לענין אחר.]

(תורת שלום ע' יב)

יום שני
ה' שבט

רעיא מהימנא - א'

שהאמונה תהיה בפנימיות

ולבאר זה, מקדים בהמאמר שמשה רבינו נקרא רעיא מהימנא, דשני פירושים בזה. שהוא רועה נאמן של ישראל ושהוא זן ומפרנס את ישראל בענין האמונה. והאמונה שישנה בישראל מצד עצמם, שישראל הם מאמינים בני מאמינים, אפשר שתהי' בבחינת מקיף, וזה שמשה רועה ומפרנס את ישראל בענין האמונה הוא שהאמונה תהי' בפנימיות. וזהו מ"ש בזהר ההיא אמונה דלעילא יתזן ויתפרנס מני' על ירך (ע"י משה), דזה שמשה זן ומפרנס את האמונה הוא שממשיך אותה בפנימיות. וממשיך בהמאמר, דזה שמשה הוא רעיא מהימנא, הכוונה בזה היא גם לאתפשטותא דמשה שבכל דור, דראשי אלפי ישראל שבכל דור הם מחזקים את האמונה ד'ישראל (שבדורם), שהאמונה שלהם תהי' בפנימיות.

(מאמר ד"ה 'ואתה תצוה', סה"מ מלוקט ח"ו ע' קל)

הפירוש הפשוט של "רעיא מהימנא" הוא שמשה רבינו 'רועה' את עם ישראל בנאמנות. אולם בחסידות עיקר הדגש הוא על הפירוש הפנימי בזה - שנשיא הדור רועה ומפרנס את ה"מהימנא" - האמונה של כל יהודי.

ללמד דעת את העם

אלא הענין הוא, כי כל נפש ונפש מבית ישראל יש בה מבחי' משרע"ה, כי הוא משבעה רועים הממשיכים חיות ואלהות לכללו' נשמות ישראל שלכן נקראים בשם רועים. ומשרע"ה הוא כללו' כולם ונקרא רעיא מהימנא, דהיינו שממשיך בהי' הדעת לכללות ישראל לידע את ה' כל אחד כפי השגת נשמתו ושרשה למעלה וניקתה משרש נשמת משרע"ה המושרשת בדעת העליון שבי"ס דאצילות המיוחדות במאצילן ב"ה שהוא ודעתו אחד והוא המדע כו'.

ועוד זאת יתר על כן, בכל דור ודור יורדין ניצוצין מנשמת משרע"ה ומתלבשין בגוף ונפש של חכמי הדור עיני העדה, ללמד דעת את העם ולידע גדולת ה'

ולעבדו בלב ונפש כי העבודה שבלב היא לפי הדעת כמ"ש דע את אלהי אביך ועבדהו בלב שלם ונפש חפיצה.

(תניא פרק מב)

מפרנס את ישראל בענין האמונה

הנה ידוע שמושה רבינו נקרא רעיא מהימנא, שהוא רועה נאמן. ומה שהוא רועה נאמן לפי שהוא רעיא מהימנא, שהוא רועה ומפרנס את ישראל בענין האמונה. דהנה, מה שאנחנו כל ישראל מאמינים באמונה שלימה בהוי' במסירת נפש בפועל ממש, הנה משה הוא הרועה ומפרנס את ישראל, שמחזק אותנו באמונתנו בהוי' ונקרא בשם רועה. דהיינו כמו עד"מ הרועה המרעה את צאנו, שאינו מחדש דבר כלל כי אם מוליך את צאנו למקום מרעה טוב, בזרועו יקבץ טלאים כו' עלות ינהל, את הקטנים ינהל בהנהגה בנחת ובוחר להם לכל אחד ואחד מזון ומרעה לפי ערכו כפי הדרוש לו. וכדאיתא במד"ר (שמות פ"ב) והי' מוציא הקטנים לרעות כדי שירעו עשב הרך, ואחר מוציא הזקנים כדי שירעו עשב הבינונית, ואחר מוציא הבחורים כדי שיהיו אוכלין עשב הקשה. אמר הקב"ה מי שהוא יודע לרעות הצאן איש לפי כחו יבא וירעה בעמי, הה"ד מאחר עלות הביאו לרעות ביעקב עמו.

וזהו דמושה נקרא רעיא מהימנא, שהוא רועה נאמן שמחזק את אמונתנו בהוי', וכמ"ש ורעה אמונה, שצריכים לרעות ולפרנס את האמונה. וכדאיתא בזו"ג דרכ"ה ע"ב ההוא אמונה דלעילא יתזן ויתפרנס מני' על ידך, דהאמונה צריכה חיזוק. וזהו יתזן ויתפרנס, דמזונות בכלל פרנסה, ופרנסת האמונה וחיזוקה הוא על ידי משה, דאתפשטותא דמושה בכל דרא, והם ראשי אלפי ישראל עיני העדה, שהן המה רועי ישראל לחזק את האמונה בהוי' במסירת נפש בפועל בקיום התומ"צ.

(ספר המאמרים תרפ"ז ע' קיג)

משפיע מוח הדעת

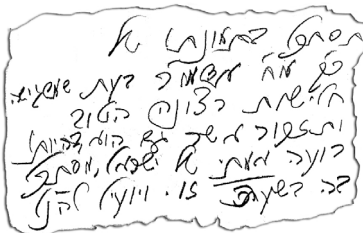
והנה משה רבע"ה כחו גדול שממשיך ומשפיע בחי' דעת בכנס"י, אף גם בנשמות שנקראו זרע בהמה, שיהיה בהם בחינת דעת והרגשה באלקות להיות

וידעת היום כו' דע את אלקי אביך כו' (והוא המזווג וממשיך בחי' חכמה לבינה שיהיו בההתבוננות בחי' ראייה כו'). כי משה רבע"ה נק' רעיא מהימנא אחד המיוחד משבעה רועים שרועה ומפרנס הנש"י בהשפעתו אליהם מוח הדעת שזהו פירוש רעיא מהימנא שמפרנס את האמונה.

(תורה אור עה, ב)

כמו רועה צאן, הדואג שכל פרט מהעדר יקבל את כל צרכיו, משה רבינו - ובעקבותיו נשיאי כל הדורות - דואגים להחדיר את האמונה בקב"ה אצל כל יהודי ויהודי כפי מדיגתו.

תסתכל בתמונתו

מענה כ"ק אד"ש מה"מ לאשה
שכתבה אודות חלישות רצונה הטוב
לעתים:

תסתכל בתמונתו של כ"ק מ"ח
אדמו"ר בעת שמרגישה חלישות
רצונה הטוב ותזכור אשר גם הוא,
בהיותו רועה אמת של ישראל, מסתכל בה בשעה זו. ויועיל להנ"ל

יום שלישי
ו' שבט

רעיא מהימנא - ב'

ויאמינו . . במשה עבדו

והנה ישראל ראו את היד הגדולה ע"י קיי"ס וישם את היס לחרבה. ים הוא בחי' עלמא דאתכסייא, כל מה שיש ביבשה כו' ויבשה הוא בחי' עלמא דאתגלייא, ובראותם שהוא ית' הפך ים ליבשה וישם את היס לחרבה בלי שום לחלוחית כו' בחי' יקוו המים כו' ותראה היבשה, האמינו בהוי"ה שיכול להיות התגלות בחי' הוי"ה דלעילא שהוא בחי' עלמא דאתכסייא כו'.

וזהו וייראו העם את ה' ויאמינו בהוי"ה. וייראו את הוי"ה היינו הוי"ה דלתתא, עלמא דאתגלייא, שהוא בבחי' השגה ושייך בו לשון יראה יראה בושת כמשל הרואה את המלך כו'. ויאמינו בה' הוא הוי"ה דלעילא עלמא דאתכסייא שאינו נראה ומושג ולא שייך בו בחי' יראה כ"א אמונה.

. . ובמשה עבדו, משה הוא בחי' דעת והתקשרות. כי משה משבעה רועים. והוא הממשיך לכללות נש"י בחי' אמונה. ולכן נק' רעיא מהימנא רועה נאמן שרועה ומפרנס וממשיך בחי' אמונה. כמ"ש בכל ביתי נאמן הוא והוא המחבר ומקשר ב' היות הנ"ל גו'. ולכן ארז"ל אטו יראה מילתא זוטרתא היא. אין לגבי משה כו' וע"י בחי' משה נתעלו לבחי' הוי"ה דלעילא.

(תורה אור סב, א)

בקריעת ים סוף התגלטה קרקעית היס, וברוחניות - הדרגא האלוקית שמצד עצמה נמצאת בבריאה בהסתר ואינה מתגלה ("הוי" דלעילא").
הכח לאמונה בדרגא גבוהה זו, ניתן לבני ישראל על ידי משה רבינו, כיון שהוא עצמו "בכל ביתי נאמן" ואצלו מתחברות כל הדרגות באלוקות כאחד.

עבודה עם כל אחד מישראל

משה רבינו, רעיא מהימנא, רועה ומפרנס את האמונה דבנ"י שלא תהי' בדרך מקיף בלבד - שמצד זה יכול להיות "גנבא אפום מחתרתא רחמנא קרייא",

כי אם באופן פנימי, שמצד זה לא יוכל האדם לעבור עבירה שהיא היפך רצון העליון.

ועד"ז בנוגע לאתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא, שזהו ענינם של הרביים נשיאי הדורות, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר בעל ההילולא, שעבודתו היתה עם כאו"א מישראל, אפילו עם אלה שהם במעמד ומצב של נפרדים, עמו מלשון עוממות, שנתרחקו ונעשו מושקעים בתאוות בתענוג ורתיחה, ואפילו אלה שנכרת חבל נשמתם ע"י עבירות של כריתות ומיתות ב"ד - הרי זהו ענינו של רבי (דאָס איז דאָך דער ענין פון אַ רבי'ן), שלהיותו ממוצע המחבר, כמ"ש אנכי עומד בין הוי' וביניכם, ועוד למעלה מזה, הרי הוא פועל גם אצלם, שבחי' היחידה תוכל לבוא בגילוי ולפעול פעולתה, החל ממצב של נסיון, להסביר לו שבענין זה מוכרח הוא לעמוד בנסיון, ואח"כ במשך הזמן לפעול אצלו החיבור דחבל נשמתו גם בנוגע להנימים הפרטיים. ועאכו"כ שפועל על אלה שהם בבחי' עמו כפי שהוא באופן של עליוי (כנ"ל ס"ה), שלא יבואו לידי מצב שהרוח שטות תוכל לכסות על האמת כו'.

(ספר המאמרים תשי"ד ע' 66)

הפירוש "לרעות את האמונה" הוא, שהאמונה לא תישאר בבחינת מקיף בלבד, כמו אצל גנג המתפלל לה' שיצליח בגניבתו, אלא תרד ותשפיע על חיי היום יום ועבודת ה' של היהודי.

ענינו העיקרי והפנימי של הנשיא

[ולהוסיף, דזה שמשה הוא רוען של ישראל, זהו ענינו העיקרי. וכל המעלות שלו, כולל זה שהי' עשיר גם ברוחניות, בחינת דעת עליון שמקבל מעתיק, הם טפלים, בחינת חיצוניות, לגבי זה שהי' רוען של ישראל. ועפ"ז יובן יותר שגם לגבי משה נתחדש הגילוי ע"י תפלה, הגם שמצד העשירות שלו (בחינת דעת עליון) האירו אצלו גם לפנ"ז כל הגילויים, כי זה שהאירו אצלו כל הגילויים גם לפנ"ז מצד העשירות שלו הוא בחינת החיצוניות שבו. אבל בנוגע להפנימיות שלו, זה שהוא רוען של ישראל, נתחדש הגילוי ע"י תפלה]. ולכן העילוי שנעשה בהגילויים דלמעלה ע"י שנמשכו ע"י עבודה (תפלה), הוא גם בנוגע משה.

וכמו"כ הוא באתפשוטותא דמשה שבכל דור, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר בעל הגאולה, שענינו העיקרי והפנימי הוא זה שהוא רוען של ישראל, והענינים דישראל הם ענינו דהנשיא.

(סה"מ מלוקט ח"ה ע' שכד)

עיקר ענינו של הנשיא הוא הדאגה לכלל ישראל. על אף כל המעלות הרמות והנישאות שלו, מה ש'נוגע' לו בעיקר הוא ההשפעה לבני ישראל.

הרכבת כולה בשביל הרבי

ידוע שהנהגתו של אדמו"ר מהר"ש היתה בהתרחבות גדולה. ולדוגמא: קופסת הטבק שלו היתה מזהב, וכן המזלג ושאר כלי תשמיש (גם הדברים שאין להזכירם בשבת) היו עשויים מזהב.

וכמו כן היתה הנהגתו באופן של התרחבות בענין הנסיעות - שכמעט בכל שנה הי' נוסע לחוץ-לארץ, ולפעמים - פעמיים בשנה, וסדר הנסיעה הי' באופן שהרכבת הייתה ממתינה עבורו.

- בעיירה ליובאוויטש עצמה לא היתה תחנת רכבת, והיו צריכים לנסוע במרכבה לתחנת הרכבת שהיתה בעיירה סמוכה. ולפעמים הי' אדמו"ר מהר"ש מתאחר, והרכבת היתה ממתינה עבורו.

פעם הגיע לתחנת הרכבת פקיד חדש, שלא ידע אודות הסדר שצריכים להמתין לרבי מליובאוויטש, וכשהגיעה השעה המיועדת לנסיעת הרכבת, שרק שריקה, והרכבת יצאה לדרכה, מבלי להמתין לאדמו"ר מהר"ש, שהגיע לאחרי שהרכבת יצאה לדרכה והוצרך לנסוע ברכבת אחרת. כעבור ימים אחדים, הגיעה פקודה מהממשלה לפטר את הפקיד הנ"ל.

- הם לא ידעו מדוע הם מפטרים אותו; הם תלו זאת בטעמים אחרים, אבל האמת היא שסיבת פיטוריו היתה בגלל שלא המתין על אדמו"ר מהר"ש, שכן, הרכבת כולה (עם כל הנוסעים שבה) היא בשביל הרבי מליובאוויטש, ואם לא ממתינים עליו - אזי אין נתינת מקום עבור הפקיד!...

(ש"פ מטות, מבה"ח מנחם אב ה'תשי"ד)

יום רביעי
ד' שבט

נשיא הדור – משיח שבדור

גואלן של ישראל שבדור

"רבינו", נשיא הדור, הוא גם המשיח (גואלן של ישראל) שבדור, כמו משה רבינו (הנשיא הראשון), "גואל ראשון הוא גואל אחרון", כידוע שבכל דור ישנו "א' הראוי מצדקתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו'", ומסתבר לומר שהוא נשיא הדור, כמפורש בגמרא בנוגע לרבי יהודה הנשיא: "אמר רב אי מן חייא הוא כגון רבינו הקדוש", "אם משיח מאותן שחיין עכשיו ודאי היינו רבינו הקדוש", הנשיא שבדור.

(קונטרס "בית רבינו שבבבל", סה"ש ה'תשנ"ב ע' 470)

להעיר, שבכאו"א מישראל יש ניצוץ משיח . . בחי' היחידה, ניצוץ מבחי' היחידה הכללית שהיא נשמת משיח. וכיון ש"הנשיא הוא הכל", שכולל כל הניצוצות דמשיח שבכאו"א מישראל, בחי' היחידה הפרטית, נמצא, שנשמתו היא בחי' היחידה הכללית, נשמתו של משיח, ולכן הוא המשיח שבדור.
(קונטרס "בית רבינו שבבבל" הערה 35, סה"ש ה'תשנ"ב עמ' 470).

משיח צדקנו כפשוטו!

נשיא הדור הוא - "משיח", החל מהפירוש הפשוט ד"משיח" ("משיח ה") - מלשון משוח, שנמשח ונבחר להיות נשיא ורועה ישראל; ולא תהי' לי שום תרעומת ("איך וועל ניט האבן קיין פאריבל") אם יפרשו "משיח" כפשוטו, משיח צדקנו, מכיון שכן האמת - שנשיא הדור הוא משיח שבדור.

ובפשטות: ענינו של כל נשיא ורועה ישראל בדורו הוא - משה רבינו שבדורו, "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא", ולא עוד, אלא שכל תלמיד חכם אמיתי נקרא בשם "משה" - "משה שפיר קאמרת", ומכיון שמשה רבינו הוא גם משיח צדקנו, "גואל ראשון הוא גואל אחרון", נמצא, שנשיא הדור, משה רבינו שבדור, הוא גם משיח צדקנו שבדור.

(ליל שמחת תורה ה'תשמ"ו. בלתי מוגה)

כ"ק אד"ש מה"מ מונה שלש סיבות לכך שנשיא הדור הוא המשיח שבדור:

א. מכיון שבכל דור חייב להיות א' הראוי להיות משיח, הגיוני ביותר להבין שנשיא הדור הוא המתאים ביותר לזה (וכמפורש בגמ' שרב הצביע על נשיא דורו כראוי להיות המשיח).

ב. נשמת משיח כלולה מכלל ניצוצי משיח שישנם בנשמות כל ישראל. נשיא הדור כולל את נשמות כל הדור – ונמצא שהוא הנשמה הכלולה מכל ניצוצי המשיח והוא הוא המשיח שבדור.

ג. נשיא הדור הוא ממלא מקומו של משה רבינו שהיה גואל ישראל בדורו, ומוכן שהוא דומה לו גם בפרט זה – שהוא המשיח שבדור.

נעני' אבתרייהו . . בנוגע לנשיא דורנו

ושם (בהתחלת הסוגיא): "דבי רבי שילא אמרי שילה שמו, שנאמר עד כי יבוא שילה, דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו (כמו ינאי, כל אחד הי' דורש אחר שמו*)", שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו, דבי רבי חנינה אמרי חנינה שמו, שנאמר אשר לא אתן לכם חנינה, ויש אומרים מנחם בן חזקי' שמו, שנאמר כי רחוק ממני מנחם משיב נפשי".

. . ואנן (חסידים) נעני' אבתרייהו (בנוגע לרבותינו נשיאינו, ובפרט כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) - יוסף שמו, שנאמר "יוסיף אדניי שנית ידו גו, ואסף נדחי ישראל גו", יצחק שמו, שנאמר "אז ימלא שחוק פינו".

(* פרש"י שם. - ולהעיר מדויק לשון רש"י "כל אחד הי' דורש אחר שמו" (ולא שהתלמידים חידשו ששמו כשם רבם).

(ש"פ תזו"מ ה'תנש"א הערה 67 ובשולי הגיליון שם)

בכל הדורות, לא הסתפקו בני ישראל בידיעה הכללית שישנו נשיא (ומשיח) בדור, אלא הקפידו לחפש אחריו ולהכירו. כך גם נהגו אנו בנוגע לנשיא הדור שלנו.

כדורנו ישנה גם ההתגלות דמשיח!

נוסף על המבואר לעיל שקיימת מציאותו של משיח בניצוץ משיח (בחי' היחידה) שבכאו"א מישראל, קיימת גם מציאותו של משיח כפשוטו (יחידה הכללית) - כידוע ש"בכל דור ודור נולד א' מזרע יהודה שהוא ראוי להיות משיח לישראל", "א' הראוי מצדקתו להיות גואל, ולכשיגיע הזמן יגלה אליו השי"ת וישלחו כו", ואילו לא היו מתערבים ענינים בלתי רצויים המונעים ומעכבים כו', הי' מתגלה ובא בפועל ממש.

וע"פ הודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, משיח¹²⁷ שבדורנו, שכבר נסתיימו ונשלמו כל עניני העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלו (כנ"ל סי"ג) נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש!

(127) יחידה הכללית, שמאירה ומתגלה בנשמתו של נשיא הדור, שכולל את כל נש"י שבדור.

(ש"פ וירא ח"י מרחשון ה'תשנ"ב סי"ד)

תשובה של הרבי

ווארעם אַ רבי'ס אן ענטפער איז דאך
"דבר הוי' דבר בי ומלתו על לשוני".

ווארעם אַ רבי'ס אן ענטפער איז דאך
"דבר הוי' דבר בי ומלתו על לשוני".

יום חמישי
ח' שבט

נשיא הדור השביעי

גילוי הנבואה אצל נשיא דורנו

לכן צריכים לדעת בתור הלכה גם בזמן הזה (עוד קודם הגאולה), שישנה המציאות דגילוי הנבואה (אצל משיח עוד לפני הגאולה), כמעין והתחלת ("יועציך כבתחלה") שלימות גילוי הנבואה לאחרי הגאולה.

. . . לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו שאפשר להגיע אליהם - שצריכים לקבל על עצמם ולקחת על עצמם (ביתר חוזק) את ההוראות והעצות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו - "מאן מלכי רבנן" בכלל, ובפרט נשיא דורנו - הבא בהמשך לרבותינו נשיאינו שלפניו - שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו.

וכציווי התורה הנ"ל: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפי ודיבר אליהם את כל אשר אצוננו", "אליו תשמעון", וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל, שאם יש לאחד המעלות והשלימויות שצריכים להיות לנביא ומראה אותות ומופתים - כפי שראינו ורואים בהמשך קיום ברכתיו אצל נשיא דורנו - הרי "אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון, עי"ז ש"יאמר דברים העתידים להיות בעולם ויאמנו דבריו" (כפי שראו זאת אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר).

ותירה מזו: "נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא - כפי שהוא בנוגע לנשיא דורנו, ונמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' - הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה"; וצריכים לציית לו תיכף ומיד.

(ש"פ שופטים ה'תנש"א סעיפים ט, יא)

אצל נשיא דורנו רואים את גילוי הנבואה כהכנה לייעודי הגאולה.

בירור חצי כדור התחתון

אצל נשיא דורנו נתוסף החידוש לגבי הנשיאים שלפניו - שעקר את מקומו ממדינת רוס', והתיישב במדינות אחרות. ובכללות - שנות נשיאותו התחלקו לשלוש תקופות, של בערך עשר שנים (כפי שדובר פעם): התקופה הראשונה

(תר"פ־תרפ"ח) - בעיקר ברוסי', התקופה השני' (תרפ"ח־ת"ש) - בפולין, והתקופה השלישית (ת"ש־תש"י) - בארצות הברית.

. . ויש לומר, שהואיל ואצל נשיא דורנו עצמו היתה, התלבשות באופני עבודה שונים, החל מרוסי' (מקום אבותיו), שבה עבדו את עבודתם כל רבותינו נשיאינו, עד לארצות הברית, חצי כדור התחתון - העניק הדבר את הכח לפעול את בירור כל המקומות שבעולם, גם של התחתון ביותר, כמדינת צרפת וכיוצא בזה. וזהו החידוש של דורנו זה לגבי דורו של אדמו"ר הזקן . . נתקבל מאת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו כח נוסף, ונעלה יותר, לפעול גם את הבירור של מדינת צרפת.

(ש"פ וישב ה'תשנ"ב ס"ז)

פעולתו של משיח על העמים

כיון שנמצאים ב"זמן השיא" ("די העכסטע צייט") של ביאת משיח צדקנו, "הנה זה (מלך המשיח) בא", רואים כבר (מעין ו)התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים, "ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים וכתתו חרבותם לאתים וגו'" - עי"ז שהקב"ה נותן בלב המלכים דאוה"ע ("לב מלכים ושרים ביד ה'") להחליט ולהכריז יחדיו ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים".

. . ויש לומר, שבקיומה של פגישה החלטה והכרזה זו בהעיר של נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר . . מרומז, שכל זה בא כתוצאה מהפעולות דהפצת התורה והיהדות, צדק ויושר, בכל העולם, שנעשו ונעשים ע"י נשיא דורנו, משיח שבדור, ועד שע"י שלימות העבודה בכהנ"ל בימינו אלה נעשה העולם כולו ראוי ומוכשר להתחלת הפעולה דמלך המשיח, "ושפט בין הגוים והוכיח לעמים רבים וכתתו חרבותם לאתים".

(ש"פ משפטים ה'תשנ"ב סעיפים ב'ג)

בדורנו רואים כבר את פעולתו של נשיא הדור, כמלך המשיח, גם בעולם ובהשפעה על אומות העולם.

ישנה מציאותו – נשמה בגוף

מובן וגם פשוט, שבימינו אלה, לאחרי כל מה שעברו במשך הדורות שלפנ"ז ויצאו י"ח כל הענינים הבלתי־רצויים (כמובא גם בדרושי אדמו"ר האמצעי), אין עוד ענינים של ירידה כו' (כולל גם שלילת הענין ד"מאן דנפיל מדרג' איקרי כו'"), ובמילא, ישנה מציאותו של משה - "גואל ראשון הוא גואל אחרון" - נשמה בגוף באופן נצחי.

(התועדויות תש"נ ח"א ע' 89)

"נתלו המאורות" בשלימות

מזה מובן החידוש בדורנו - הדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה, עד לדור שלפנ"ז (דור השמיני): מכיון שהגאולה לא באה אז בפועל, ה"בא אל פרעה" (הגילוי ד"אתפריעו כל נהורין למטה) לא הי' בתכלית השלימות כנשמה בגוף בריא (היתה הסתלקות הנשמה מן הגוף, וגם הנשמה בגוף היתה במצב ש"הדיבור הוא בגלות" וכו'); משא"כ בדורנו זה - הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה - נעשה תומ"י "נתלו המאורות", שלא זו בלבד שלא חסר ח"ו במאורות הגדולים דגילוי תושב"כ ותושבע"פ, אלא אדרבה - נוספת בזה שלימות נעלית יותר [לא באופן ד"כבד פה מאורייתא שבע"פ וכבד לשון מאורייתא שבכתב", להיותו למעלה מזה], באופן שכנשמות בגופים מקבלים בפנימיות "אתפריעו כל נהורין" ש"נתלו" עתה, עי"ז שמשיח צדקנו בא מיד, "שלח נא ביד תשלח", וילמד תורה את כל העם כולו, עד "תורה חדשה מאתי תצא".

(ש"פ בא ה'תשנ"ב סי"ג)

בדור זה, לאחרי כל הצרות שעברו בדורות הקודמים, וכיון שזה הדור האחרון של הגלות והדור בו באה הגאולה בפועל – לא שייך הפסק ח"ו בנשיאותו של נשיא הדור, והוא זה שיובילנו – נשמה בגוף – אל הגאולה.

מדוע צריך רבי?

משיחת ש"פ שלח תשל"ב

לצורך מה זקוקים לרבי?

טענה ידועה היא: מדוע על אדם להזדקק ל"רבי", הרי יכול אדם להיות יחד עם "עצמות", ויהיה לו קשר ישיר עם השי"ת עצמו, מדוע, איפוא, עליו להזדקק ל"רבי"? ובפרט בהתאם למאמר רז"ל "אליו ולא למידותיו", שאסור להשתמש בממוצעים כמו מלאכים וכו', אלא על האדם להתפלל ישירות אל השי"ת, הרי במכל שכן שלא דרך ממוצע של בשר ודם, ובמילא הוא טוען מדוע עליו להזדקק ל"רבי"?

זאת ועוד: מתן תורה הרי היה באופן של "אנכי הוי אלקיך", "אלקיך" - לשון יחיד, כלומר שהקב"ה התקשר עם כל יהודי ביחוד, כמובא בפסיקתא, במילא הוא בא וטוען: הרי הקב"ה התקשר אתו ביחוד, מדוע, איפוא, עליו להיות זקוק לרבי? על דרך זה יש ששואלים בנוגע לבעל שם טוב:

אם הבעל-שם-טוב הוא דבר הכרחי, מדוע הוא לא הי' בזמנים קדומים? ומה לקשר לכל הדורות שהיו עד לבעל-שם-טוב, ואף בדורו של הבעל-שם-טוב גופא היו כאלה שלא היתה שייכות אליו, כיצד, איפוא, הסתדרו הם?

עד שמוצאים אנו שהיו כמה גדולים שהיו "פוסקים" ושנתקבלו על עם ישראל, וכידוע מה שמובא בהמשך "בשעה שהקדימו - תער"ב": "ושמעתי בשם רבינו נ"ע שכל המחברים עד הט"ז והש"ך והם בכלל עשו חיבוריהם ברוח הקודש" - מתעוררת במילא השאלה: כמה מהם לא היתה להם שייכות לפנימיות התורה, ולא הי' להם "רבי", ואם הדבר הכרחי, כיצד הם יכלו להסתדר בלי זה?

יכול להציל את כל ישראל!

הביאור על כך הוא:

כל זמן שאדם בטוח בעצמו שיכול הוא לסמוך על עצמו שילך בדרך הישר ולא בדרך עקלתון, הרי מהיכי תיתי - יכול הוא להסתדר בלי זה. ואילו מי שאינו בטוח בעצמו שלא יסטה ולא יתעה, הוא זקוק ל"רבי": כפי שאנו רואים במעשה המרגלים שעל בני ישראל פעלה תפילתו של משה רבנו, ולא על המרגלים שחלקו עליו - שכן, כשישנה גזירה, ובכוחות עצמיים לא יכולים לצאת ממנה, מן ההכרח להזדקק לתפילת משה, תפילת הנשיא, שהוא יתפלל עליו, ותפילתו של משה רבנו פועלת להינצל מהגזירה, שהרי לולי תפילתו - יכולה לצאת גזירה כזו כמו גזירת המרגלים שהיתה בכי' לדורות.

כאן רואים אנו עד כמה פעלה תפילתו של משה רבנו: מבלי הבט על העבירה החמורה שעברו בני ישראל, עד שהקב"ה רצה שיהי' "ואכלה אותם כרגע", אף על פי כן, בשעה שעמד יהודי אחד והתפלל עבור בני ישראל - זה עזר וביטל את הגזירה מעל בני ישראל, למרות שלכאורה מדוע היו זקוקים לתפילת משה רבנו, הרי היו אז כמה צדיקים, ובמיוחד שהי' זה "דור דעה", מדוע, איפוא, היו זקוקים לתפילת משה רבנו, עד שבלי תפילתו הי' "ואכלה אותם"?

אלא, כאן רואים אנו, שכיוון שמושה רבנו הי' ה"נשיא", הרי בשעה שנשיא נושא תפילה - יכול הוא להציל את כלל ישראל, מה שאין כן יחיד סתם אין ביכלתו לפעול זאת.

כן רואים אנו את העילוי שפעל משה רבנו על ידי תפילתו, שלא זו בלבד שהחליף את ה"ואכלה אותם כרגע" שישארו בחיים למשך זמן קט - אלא הוא פעל זאת על תקופה של ארבעים שנה, ולא ארבעים שנה של חיים סתמיים או של חיי לחץ, אלא אדרבה אופן החיים שלהם הי' בתכלית העילוי: הי' להם מן - לחם מן השמים, מים - מבארה של מרים וענני הכבוד גיהצו את בגדיהם יישרו את הדרך והרגו את הנחשים והעקרבים, כך שבמילא יכלו לשבת כל היום וללמוד תורה מפיו משה רבנו ולהיות עסוקים רק באלקות, עד שהגמרא מספרת על אחד שראה את מתי המדבר שהיו "כמאן דמיבסמי", הם היו כ"שתויי יין", וחסידות מסבירה את המשמעות של "שתויי יין" על דרך מה שאומרים על נדב ואביהוא ש"שתויי יין נכנסו", שהיו בתנועה של "רצוא" להתכלות באלקות, כך היו מתי המדבר, עד

שכתוב שמה שהגמרא אומרת "דור המדבר אין להם חלק לעולם הבא", הרי זה מפני שאין בעולם הבא משום שכר לגבם, שכן הם משתוקקים לענין שלמעלה מעולם הבא. כך ה' גם מצבם של בני ישראל במדבר, שכל מציאותם היתה שקועה באלקות, דבר שנמשך בכל ארבעים השנה.

עד שכתוב במדרש תנחומא שבשעה שמשה רבנו נסתלק אמר הקב"ה, כיון שמשה הוא הרי רועה נאמן הנה "לא יעזוב את צאן מרעיתו", ולא יעזוב את דור המדבר שהוביל אותם, ולכן הוא נשאר במדבר כדי להיות יחד אתם, ובשעת תחית המתים כאשר יקומו משה רבנו וכן ששים רבוא מתי המדבר, יכניס אותם משה רבנו לארץ ישראל, כלומר שגם כפי שמשה רבנו יהי אחרי תחית המתים - יהי אתם, למרות שאז יהי בתכלית העילוי, ובמכל שכן ממה שכעת הוא הגדול בבני ישראל.

וכל זה פעל משה רבנו על ידי תפילתו, שבמקום שיהי 'ואכלה אותם כרגע' - חיו במדבר ארבעים שנה, ולא ארבעים שנות עמל ותלאה, אלא אדרבה הן ניצלו את ארבעים השנה באופן היפה והנעלה ביותר.

מכאן רואים אנו עד כמה גדול כוחו של משה רבנו, מה שפעל בתפילתו, וכך הדבר בכל "נשיא" בישראל, וזאת הוא פועל בכל אחד מישראל גם במי שיונק רק מצפרנים דצפרנים של משה רבנו, הנה גם עליו פעלה תפילתו של משה רבנו, אף על מי שהוציא את פסל מיכה ממצרים והביאו לארץ ישראל, גם עליו פעלה תפילתו של משה רבנו.

על מי תפילת משה אינה פועלת?

ברם, על מי פועלת תפילתו של משה רבנו? רק על אלה שאינם חולקים עליו - חולקים אמנם על הקב"ה, מדברים רעה על ארץ ישראל וכו' וכו', אבל עדיין קשורים למשה (שהרי הם לא היו אשמים במה שחלקו על משה רבנו, שכן המרגלים פיתו אותם) אך, כשבא מישהו ו"וילינו עליו", הוא חולק ומעמיד את עצמו כנגד משה רבנו - עליו אין תפילתו של משה רבנו פועלת.

והפסוק אומר כאן "להוציא דבה על הארץ" סתם, ואינו אומר "להוציא דבה רעה", שכן כשמדובר על מי שרוצה לעמוד כנגד משה רבנו, אין כל הבדל במה שהוא מדבר, אם דבה רעה או דבה טובה - הוא יכול אפילו לדבר טובות על משה

רבנו אך אם הוא עומד על ידי כך כנגד משה רבנו, אין תפילתו של משה רבנו פועלת עליו, ואדרבה, מאדם כזה צריכים להיזהר יותר, שכן כשמישהו מוציא דבה רעה על משה רבנו, רואים מיד שאלה הם דברי שקר ושרצונו הוא רק להטעות, ולכן לא מאזינים אליו. אך בשעה שהוא אומר אדרבה, "רבי" זה דבר טוב, וחסידות היא דבר טוב, אלא שהרבי הוא נעלה ביותר וכיצד יכולה להיות לך שייכות אליו, הוא למעלה מעלה הרבה ממך, ועל דרך זה כיצד יכולים ללמוד חסידות, חסידות היא יותר מדי נעלית ממך וכו'?

צריכים לדעת שגם זה שמוציא דבה טובה, רוצה לנתק אותך ממשה רבנו, אין זה נוגע באיזו דרך הוא עושה זאת, העיקר שהוא מאלה ש"וילינו עליו".

זהו על דרך שמבארים מדוע עשה המן "עץ גבוה חמשים אמה". לכאורה, מיילא לפי מה שהי' בפועל מובן החשבון של חמשים אמה, שכן זה הי' עבור המן ובניו, והתרגום עושה את החשבון איך שהעץ התאים להמן ועשרת בניו, שכן צ"ל ג' אמות עבור כל אחד אמה וחצי בינתיים וכו'. אך, המן, הרי לא ידע שיתלו אותו על העץ, מדוע, איפוא, עשה עץ גבוה חמשים אמה?

כתוב בספרי מוסר שהמן רצה להראות ע"י עץ זה שמרדכי אכן יהודי נעלה, ויש בו מעלות וכו', אך הוא יותר מדי נעלה לבני ישראל, על כך מראים החמשים אמה, כפי שהגמרא אומרת שחמשים אמה הוא שטח הרחוק ביותר, רשות אחרת (בנוגע לשובך וכו'); כלומר בשעה שהלך מרדכי לקבץ ילדי ישראל וכו' טען המן: מרדכי נעלה מדי עבורכם - הוא אכן דורש לימוד התורה, לימוד עם תשב"ר, הלכות העומר וכו', כל אלה הם דברים טובים, אבל מרדכי הוא נעלה מהעולם, הוא מדי נעלה שתוכל להיות לכם שייכות אליו; ואילו לפועל מה רצה המן בטענותיו? - הוא רצה לחלוק וללכת כנגד מרדכי.

"הרבי נעלה מאיתנו" – טענת המרגלים!

כך גם כשמישהו טוען שרבי וחסידות הם דברים טובים, אך הם נעלים מדי, אי אפשר שתהי' שייכות אליהם, הרי זה אכן "דבה" לטובה, אך הכוונה היא "וילינו עליו", ולכן אסור להתיחס אליו.

הרי, שאם הם רוצים להתלונן על הקב"ה, ואכן זה דבר חמור, אך אין זה נוגע לתפילת משה. רק בשעה שהם רוצים להשפיע על אחרים שיהי' "וילינו עליו", אז

אין תפילתו של משה יכולה לפעול עליהם. כל זמן שלא מתייצבים נגד משה רבנו, ולא נוגע באיזה מצב נמצא הלז, עד גם במדריגה הנחותה ביותר - אומרים שמהם רבנו רועה נאמן מוציא כל יהודי, ואילו אם הלז מתייצב כנגד משה רבנו - אז אין ביכולת משה רבנו לעזור לו.

מדוע מספרת לנו התורה זאת, סתם בגנותם של ישראל - אין בכך משום ענין כלל, שהרי אם "בגנות בהמה לא דבר הכתוב", מכל שכן בגנותן של ישראל, אלא התורה מספרת לנו זאת כדי שתהי' מכאן הוראה לדורות:

בכל דור יש את המשה רבנו שבדור, והם נשיאי הדור שבכל דור, ה"אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא", חכמי הדור, התנאים והאמוראים וכו', עד לדורות האחרונים, עד לדורנו אנו, הנשיא, כ"ק מו"ח שהוא נשיא דורנו, עד שבשעה שבא מישוהו ורוצה לפתות את מושפעיו שלא ללמוד חסידות ולקרר אותם מכך בטענה שחסידות היא ענין נעלה ביותר וכיצד יש להם שייכות לכך, ועל דרך זה כיצד יכולים להיות מקושר לנשיא בשעה שהוא נעלה מהם, כיצד יכולים להיכנס אליו, כיצד יכולים להגיש לו פתקא וכו' - הרי אומרים שכל זה הם טענתם של המרגלים ש"וילינו עליו", וכשמתייצבים נגד משה רבנו - אין הוא יכול להתפלל עבורם, המושפעים אינם אשמים, כי אם מוריהם שהביאו אותם לכך!

ולאידך גיסא: בשעה שאדם מתקשר למשה רבנו שבדור, לא נוגע אז מצבו, משה רבנו מוציא את כל אחד ממצבו ומעמיד אותו בדרגא של "שתויי יין", ועד שהוא מביא ומכניס אותו לארץ ישראל, עד לגאולה האמיתית והשלימה על ידי משיח צדקנו.

לזכות

כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

לרגל התחלת שנת ה"ס"ה שנה לנשיאותו
ולזיכרון התגלותו בפועל ממש

יה"ר שיראה רוב נחת מבניו תלמידי התמימים,

ומשלוחיו, חסידיו ומקושריו, וכלל ישראל

ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו

וישמיענו תורה חדשה מפיו

בגאולה האמיתית והשלימה

תיכף ומי"ד ממ"ש!

"כאשר הוא . . מתחבר עם ידידי אנ"ש והתמימים
 בלימודם . . הנה בזה היא ההתקשרות"

דו"ח אישי

לימוד יומי בחברותא

שיעור	שם החברותא	לימוד יומי	
			שלישי כ"ח טבת
			רביעי כ"ט טבת
			חמישי א' שבט
			שישי ב' שבט
			שב"ק ג' שבט
			ראשון ד' שבט
			שני ה' שבט
			שלישי ו' שבט
			רביעי ז' שבט
			חמישי ח' שבט

שם התמים: _____ .
 ישיבה: _____ . ק / ג (הקף בעיגול) שיעור: _____

- * יש למלא את הדו"ח בשלימות.
- * הכניסה להגרלות ומבלת הספר מותגות כדלקמן:
- * הגרלת שנת הס"ה - אין להחסיר יותר משני ימים בדו"ח.
- * קבלת הספר 'שיחות קודש - גאולה ומשיח' - אין להחסיר יותר מיום אחד בדו"ח.
- * חובה בחברותא משיעור אחר בישיבה.
- * אם השבת היא שבת חופשה בישיבתך - ניתן ורצוי ללמוד עם תמים מישיבה אחרת, או עם האבא או אה בבית. גם את שמו (ושם ישיבתו) יש לכתוב בדו"ח.

"כאשר הוא . . ממלא בקשתי בשמירת זמני
הלימודים . . הנה בזה היא ההתקשרות"

דו"ח אישי

שמירת הסדרים, חסידות בוקר

הגעה בזמן	חתימת המשגיח / משפיע	
		שלישי כ"ח טבת
		רביעי כ"ט טבת
		חמישי א' שבט
		שישי ב' שבט
		שבת ג' שבט
		ראשון ד' שבט
		שני ה' שבט
		שלישי ו' שבט
		רביעי ז' שבט
		חמישי ח' שבט

שם התמים: _____
ישיבה: _____ ק / ג (הקף בעיגול) שיעור: _____

יש למלא את הדו"ח בשלימות.

* הכניסה להגדרות וקבלת הספר מותנות כדלקמן:

* הגרלת שנת הס"ה - אין להחסיר יותר משני ימים בדו"ח.

* קבלת הספר 'שיחות קודש - גאולה ומשיח' - אין להחסיר יותר מיום אחד בדו"ח.

* אם השבת היא שבת חופשה בישיבתך - כתוב זאת בדו"ח בימים שבהם אין סדר מטעם הישיבה. גם על ימים אלו צריכה להיות חתימת הרב (שלא היה סדר ביום זה).

